

Η ΦΟΝΙΣΣΑ.

—•••••

ΓΗΘ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

— — —

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. φυλ. 16.)

Τέλος, αὐτός μεν ἠδύνατο τοῦτο, ἕτερος ἄλλο, καὶ διὰ νὰ μὴ προσ-
θέσω τι περὶ σοῦ καὶ ἐμοῦ διαψεύδων οὕτω τὸν μύθον τοῦ Αἰσώπου
περὶ τοῦ δισσάκου ὃν ἕκαστος φέρει — ὁ συγκαταϊκός μου αὐτὸς,
ὅστις καὶ ἐν τῇ μελαγχολίᾳ του μειδιᾷ, ἀκούσας τοῦ διευθετουμέ-
πυροβόλου τὸν θόρυβον ἠγέρθη ἐντρομος, εἰζεύρων, ὅτι ἀπὸ τινος στο-
χασμοὶ ἀπελπιστικοὶ μὲ παρέφερον καὶ ὥρμησε νὰ ἀρπάσῃ τὸ ὄπλον,
κράζων.

— Ἀθεόφοβε ! τί κάμνεις ;

Ἡ ὁρμή καὶ ἡ γοργὸς φωνή του μὲ συνετάραξεν· ἐπίστευσα, ὅτι
ὄνειρεύεται, καὶ ἠτένισα ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα ἐρευνῆς, χωρὶς ὅμως νὰ
ἀφίνω τὸ ὄπλον, φοβηθεὶς καὶ ἐγὼ μὴ ἤθελε συμβῆῖ κινὲν παρατρά-
γῳδον, καθόσον ἦτο πλήρες.

Τότε δὴ ἐπείχθη μεταξὺ ἡμῶν σκιὴν κωμικωτάτην καὶ ἐν τῇ ἐν-
δυμασίᾳ, καθὼς καὶ ἐν τῷ προσωπείῳ ὁ ἕκαστος ἔφερεν.

Εἵμεθα μὲ τὰ νυκτικά μας, ἐντὸς λίαν περιορισμένου δωματίου,
ὡς δύο πίθηκοι ἐντὸς κλωδοῦ, καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς ἐξωγκωμένους δις-
φιλονεικοῦμεν μετὰ πάλους εἰς τὸ ὠχρὸν φέγγος τῆς κηρολαμπάδος,
τίς νὰ γίνῃ κάτοχος τοῦ ὄπλου, χωρὶς νὰ προσφέρωμεν οὔτε λέξιν·
ἐπαλαιοῦμεν μόνον καὶ ἐξηγριούμεθα, γογγύζοντες μετὰ πείσματος
εἰς πᾶσαν ἐκ μέρους τοῦ ἐτέρου ἀντίστασιν, καὶ ἐπίπτομεν μεθ' ὁρ-
μῆς ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τῆς κλίνης, τὴν ὁποίαν ἐπὶ
τέλους καὶ ἀνετρέψαμεν.

— Οὐκ ἡσυχάσης τέλος ! ἐκρυύχσεν ὁ συγκαταϊκός μου ἀσθμαίνων.

— Θὰ ζυγνήσῃς ; ἐφώνησεν ἐγὼ, ὅχι ὀλιγώτερον

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν εἰξεύρω τίς τῶν δύο μας κοιμᾶται.

— Αἱ! ἄρες λοιπὸν τὸ πυροβόλον, καὶ ἃ ἐξετάσωμεν τίς εἶναι ὁ κοιμώμενος.

— Ὅχι, ἄρες το καὶ σύ.

— Μὰ τί τὸ θέλεις;

— Πλὴν καὶ σὺ τί τὸ θέλεις; ἐγὼ τοῦλάχιστον θὰ ὑπάγω εἰς τὸ κυνήγιον.

— Εἰς τὸ κυνήγιον; εἶπε, καὶ ἐστήριξεν ἐπ' ἐμοὶ βλέμμα ἀνακριτικόν. Βεβαίως, τὸ ἦθος μου ὠμίλεισεν εὐγλωττότερον ἐμοῦ, διότι ἀμέσως τὸν εἶδα νὰ ἀρήσῃ τὸ πυροβόλον καὶ νὰ βυθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας μου ἀσπαζόμενός με καὶ κραζών.

Συγγνώμην! φίλε μου, συγγνώμην τότε καὶ ἐγὼ εἰς τὸ κυνήγιον. Διὰ τὴν ἐλάλησιν, ἀλλὰ μὲ ἄρησας νὰ παλίσω μετὰ σοῦ, καὶ ὁ λογισμὸς μου νὰ ἦναι φοβερός, ὅσοι φοβεροὶ εἶναι αὐτὸ τὸ ὕπνον;

Ἐνόησα τὸν φοβερόν λογισμὸν τοῦ, καὶ χωρὶς ν' ἀπαντήσω διὰ ζώσης, ἐν βλέμμα καὶ ἐν μειδιᾶν πικρὸν ἐπὶ τῆς ἡμέρας τῶν χειλέων, ἤρξασαι νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὸν ἀληθῆ σκοπὸν, καὶ νὰ δείξῃ τὴν περιφρόνησίν μου, δι' ἀπόρριψιν ἐπ' ἧς τιστῆκε ἐσκέρθη, καὶ ἡ συνείδησις ἀπέβριψε μετ' ἀποστροφῆς.

— Λοιπὸν, μὲ λέγει, εἴμεθα διὰ τὸ κυνήγιον ἀλλὰ ποῦ, εἰς τί μέρος θὰ ὑπάγωμεν.

— Εἰξεύρω καὶ ἐγὼ, ὅπου.

— Ὅχι ὅπου ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἰδὼν, τήμερον εἶναι ἡμέρα πέμπτη τῆς ἐβδομάδος, κῆρον τὴν πρῶτην ἀναχωρεῖ τὸ ἀτμόπλοιον διὰ Καλαμάκισιν, μεταβαλόμενος ἐκεῖ, καὶ ἐκεῖθεν κυνηγούντας ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον, ρητάμενος εἰς ἐκεῖνα, ὅπου ὁ γνωστός φίλος μᾶς ἐκχέει προχθὲς νὰ διέλθωμεν παρ' αὐτῷ ὀλίγας ἡμέρας. — Ὁ Σεπτέμβριος μὲν, μόλις εἰς τὰς ἀρχάς του, ἔχει γλυκεῖον τὴν πνοὴν καὶ τῆς ἐσπέρας τοῦ ἡ δρόμος θέλει μὰς ζωογονήσῃ, ὅταν διερχόμενοι τὴν μαγευτικὴν παρυῖαν τῆς Κορινθίας μετὰ καλὸν δειπνὸν χαίρωμεθα τὸν καθαρὸν οὐρανὸν, ἀναπαύομενοι εἰς τὸ ὑπαιθρον ὡς στρεπιδῶνται ὁδοιπόροι. Τί λέγεις;

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀσπαζομαι τὴν ἰδέαν σου, ὅτι θέλω, αἰσθάνομαι τὴν ἀπόλυτον ἀνάγκην τῆς περιπλανήσεως ἀλλὰ νὰ ἀναμῆναι τις μέχρι τῆς αὔριου. . . . Πῶς θὰ διέλθῃ πάλιν τις μὲν ὀλόκληρον ἡμέραν.

— Αἱ, ὀλόκληρον ἡμέραν! τί εἶναι μία ἡμέρα; μέχρις οὗ προετοιμασθῶμεν, διότι βεβαίως δὲν θὰ ἀπέλθωμεν, με ὅσα ἐρόδια ἔχομεν, διότι πιστεύω, ὅτι ἡ πυροτοχή μου δὲν ζυγίζει πλεονέκτερον τοῦ βάρους τῆς — ἐκτὸς ἂν τὰ πυροβόλα μας, ἃς ἡς ἔχομεν νὰ τὰ μεταχειρισθῶμεν, μετέβαλλον φύσιν, καὶ ἀκολουθοῦντα τὸν συρμὸν, σφαιροβολοῦν διὰ τοῦ ἀνέμου. — Εἵπαιτα, ἐπειδὴ πρόκειται ν' ἀπουσιάζωμεν ἐπὶ τινος ἡμέρας, θὰ γράψῃς εἰς τοὺς γοναῖς σου, καὶ ἰδοὺ ὅρα! τὰς ὁποίας δὲν ἔχρησεν ὁ πλοῦς σου. Εἰσπορεύσιν νὰ καταβῶν

μεν ἄρ' ἐσπέρας εἰς Παιρικὴν δὲν εἶναι ἰδέα ἀτυχίας· εἰς τὰ ξενοδο-
χεῖα, ὅσοι ἔθλια καὶ ἂν ἦναι, πάντοτε εἰς τὰς παραμονάς τῶν ἀναχω-
ρήσεων βλέπει τις φυσιογνωμίαν τινα, μεθ' ἧν εἶναι στιγμὰι πα-
ρέρχονται ἀκαταλόγηστοι, καὶ τόσα καὶ τόσα.

— Ἐπέσθην, ὅχι μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἰς τὴν εὐφροσύνην τοῦ, ἀλλ'
εἰς τὴν ἀνάγκην.

— Ἀρκεῖ ὅτι ἐπέσθης.

— Λοιπὸν τόσα τί κάμνομεν; ἡ ὥρα εἶναι πετάρτη Μ. Μ. καὶ
σχεδὸν γυμνογραφεῖται, εἶναι ἡ ἀνηλεέστερα ὥρα καὶ γραφὴ τις, καθόσον
πρέπει νὰ γραφῶ εἰς ἡμέραν, καὶ πρὸς τὴν γνωστὴν σοὶ φίλον μου.

— Γράψε, γράψε· ἔχω καὶ ἐγὼ τί νὰ κάμω ἕως οὗ γενῇ ἡμέρα·
καὶ χωρὶς δευτέρου νὰ προσθέσῃ ἐξήρηθη εἰς τὴν κλίνην του.

Ὅταν ἔγερθη ἔπεν ἐννάτη ὥρα τῆς πρωῆς, καὶ ἐγὼ εἶχα γράψαι
εἰς ἐκτεταμέναν, ἐπιστολάν, καὶ μόνον, σὲ, εἶχα παραλείψει· ἄλλως τε
ἐλπίζα πάντοτε, νὰ σοὶ γραφῶ ἐκ Παιρικῶς τὴν ἐσπέραν τῆς ἀνα-
χωρήσεώς μου· ἀλλ' ἰδοὺ πῶς, ἄλλα μὲν ἐγὼ, ἄλλα δὲ τὸ φέρον
ἔφερον ἐμπόδιον.

Εἶναι ὥρα καὶ ἐσπέρα τοῦ Σεπτεμβρίου, καὶ ἂν δύναται εἰπέ μοι,
ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι φύσει ἐνημέρος καὶ ἐκ τῆς ἀρετῆς του
ταῦτα· ἐρευνᾷται μέγα ἀναγκάσιως, ὡς τὴν κακίστην λόγου χάριν,
ἐρ' ἡς ἐγὼ καὶ ὁ φίλος μου κατεργάμεθα βιβλιομάται τοὺς Παιρικῶς.
Δὲν ἀναδέχομαι νὰ σοὶ περιγράψω τοῦ Παιρικῶς τὴν ὁδόν, διότι εἰ-
ξέυρεις, ὅτι αὕτη δὲν κατασκευάσθη δι' ἀνάγκης, ἀλλὰ διὰ νὰ ὀδεύουν
κῆρυκοι, αἵτινες ἔχουσι μυλακούς τοὺς ταρσούς· διὰ τοῦτο εἰάν
μὲν εἶναι ἔρρασις νέφη κονιορτοῦ εἶναι ἱκανὰ νὰ σὲ καταθάψωσιν
εἰς δύο μέτρων βάθος, καὶ ὁ θρηνησιολόγος κύριος Πιπτάκιος ἀνα-
καταπῶν μίαν τρέσαν, δύναται νὰ σὲ παρουσιάσῃ ὡς μοῦμαι. Ἄν
ὁρμήσῃ ἡ βροχὴ καλῆς, πνέγεται εἰς πῆλαρος πηλοῦ ἀργιολώδους
— ἐγὼ εἶδον μὲν λίμνην, ἐκεῖ λάκκος ἀναφανέταται αἶρνης, διότι οἱ εὐλο-
γημένοι τότε φεγγαριολοῦσαν τὸ πρῶτον αὐτῆς στρώμα ἀπὸ θάμνων
καὶ φρύγανον καὶ τὴν ταύτην φέρεται, νὰ κατεστάνῃ αὐτὰ μίαν ἡμέ-
ραν καὶ νὰ βυθίζωνται ἐν χύμα· ἀλλὰ βλέπεις ὁ πρῶτος τοῦ ἔθνους
δὲν ἐβλάπτει τὴν γαῖαν διαβύσσειν τῆς διακρηχθείσης ὁδοῦ, καὶ
ἰδοὺ τρεῖς, ἀνάγκης ἂν ἀνηνέθῃ, καὶ ἂν τι γλῶτς, τὴν ὁποίαν
οἱ μικροτέλειοι ἔνι μοι, δὲν ἤρκεσαν νὰ βλαστήσῃ, δεινροστιχίας ἐν-
θεν, καὶ ἐνθεν τὸσον πυκνὰ· εἰς πολλὰ μέρη, ὥστε δρόμολοχα ποίμνια
μυρμηκῶν σπαιζόνται ἐν ὅσῃ θέρῃ, ἐν καὶ μὲν σήμερον ἀκόμη
ἐφύοντοσαν νὰ συτείσωσι δέδρα χωρὶς νὰ τὰ περιποιῶνται, διότι
εἰς αὐτοὺς οἱ διέποντες, ὅτι ὁ τόπος εἶναι παταγωγικός, καὶ μέχρι
τοῦδε οὗ μόνον ἐβλάπτεται καὶ διαβρᾷ δεινδρὰ. ἔνευ τῆς συνδρομῆς
αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ μυρμηκίαν, καὶ τέρας, καὶ τεργήτας καλοὺς ἀνέ-
δειξαν εἰς πάντα κλάδον κλήρωματος, ὁ παρμελημένος αὐτὸς τόπος...

Λοιπὸν, ἕως οὗ σοὶ εἴπω τὰ ὅλην ταῦτα, ἂν δὲν ἐρθῇσάμεν εἰς
τὴν Παιρικὴν, πούλχιστον εἴμεθα εἰς τὸν πρῶτον σταθμὸν ἢ τοῦς

σταθμούς, ἂν θέλῃς, διότι τόσα πολλά παραπήματα ἐστήθησαν ἐκεῖ, ὥστε ὁμοιάζουν τοὺς ἰστούς τῆς ἀράχης τῆς παραμενοῦσης τὴν διάβασιν μιᾶς μυίας· ἀλλ' ἂν χορταίνουσι οἱ κύνες μὲ τὰς μυίας, δύνασαι νὰ πιστεύσῃς, ὅτι καὶ οἱ κακοὶ τοῦ αὐτοῦ καλυδαπῆκται, δύνανται πωλοῦντες τὸ λουκουμάκι καὶ τὴν ρακὴν τῶν, νὰ κερδίσουν καὶ μόνον τὸν ξηρὸν ἄρτον τῆς ἡμέρας αὐτῶν ἀφίνω τώρα νὰ διαθρέψουν καὶ οἰκογένειαν, ἂν τύχοι ἔχουν, καὶ νὰ ἐκδυσώσιν. Ἀλλ' ἐπὶ τούτου τίς δύναται νὰ προσάψῃ μῶμον εἰς μίαν κυβέρνησιν; τῶν ὀκνηρῶν τὰ ἐπαγγέλματα εἶναι ἀκαταλόγιστα, κατὰ τι ἐν χρήσει συνταγματικὸν πολίτευμα, διότι θέλει καὶ ἡ ἀστυνómια τοὺς κατασκόπους τῆς καὶ τοὺς σταθμοὺς τῶν ὑπηρετῶν τῆς μίᾳ κυβέρνησις.

Εἰς τὸ φιλομειδές τοῦ Κατζαροῦ (ἑνὸς τῶν βακοπωλητῶν, τὸν ὁποῖον ἐγνώρισες ἄλλοτε ἀμαξηλάτην) καὶ τὰς ὑποχρεωτικὰς προσφωνήσεις τῆς ξανθῆς ἐκείνης καὶ πονηρᾶς οὐσιογνωμίας.

— Τί ἀγαπάτε, κύριοι; θέλετε κανένα λουκουμάκι, ρακάκι, σουμάδα κλπ. ἔχω ὦραια — ἐδέχθημὲν νὰ πρῶσμεν τὰ δύο ἡμῖς δεκάλεπτά μας εἰς ἀντίτιμον δύο ποτῶν, καὶ τοῦ ἀμαξηλάτου τρίτον, διότι αὐτὸ πλέον καθιερώθη, καὶ σὺ ἂν δὲν τὸ ἔχῃς κατὰ νοῦν, ὁ ἀστείος ἐκεῖνος παντοπώλης, ἀπελπισθεὶς τοῦ νὰ κεντήσῃ τὴν ἰδικὴν σου ὄρεξιν διὰ τῆς ἀπαριθμήσεως τῶν ὠραίων του . . . προσθέττει ἐπὶ τέλους·

— Αὐθέντη; νὰ κεράσωμεν τὸν ἀμαξᾶ; ἢ πολλάκις χωρὶς νὰ σ' ἐρωτήσῃ τὸν κυρᾶ, καὶ μόνον καθ' ἣν στιγμὴν θὰ κινήσῃ ἡ ἀμαξα.

— Μίαν πεντάραν, ἂν ἀγαπάτε αὐθέντη; διὰ τὸ ρακί, ἢ τὸ κρασί τοῦ ἀμαξᾶ, σοὶ λέγει μετὰ πολλῆς ἀφροσύνης. Ἐντούτοις γελᾷ καὶ τὴν πληρώνεις.

Ἰδοὺ τέλος μετὰ τριῶν τετάρτων ὁδοιπορίαν, ἐφθάσαμεν εἰς Πειραιᾶ, καὶ ἐννοεῖται, ὅτι τὰ ξενοδοχεῖον τοῦ Τζελέπη, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ καταφύγιον τῶν ταξιδιωτῶν, ἀφ' ἧς ἐκτίσθη ὁ Πειραιεύς, αὐτὸ ἐχρησίμευσε καὶ δι' ἡμᾶς, οὐχὶ καταφύγιον, ἀλλ' ἀπλῶς θέσις ἐνθα ἐναποθέσαμεν ὅλην μας τὴν ἀποσκευὴν, καὶ ἡτοιμάσθημεν νὰ διανυκτερεύσωμεν ἵπποτικῶς, δηλαδὴ συνένδυτοι εἰς μίαν γωνίαν, διότι πέντε δωμάτια ἔχει, ἐξ ὧν, καὶ τὰ πέντε ἦσαν πλήρη.

Ἰπομονή! ὁ ταξιδιώτης ἔχει τὴν ἀρετὴν νὰ μένῃ εὐχαριστημένος εἰς ὅ,τι τύχοι, ἀφοῦ βεβαιωθῇ, ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἔχῃ καλύτερον.

— Λοιπὸν, φίλτατε Τζελέπη, αὕτῃ ἡ γωνία τοῦ σοφᾶ σου εἶναι δι' ἡμᾶς; καθὼς καταλαμβάνεις, καὶ ἰδοὺ ρίπτομεν τὴν κάπα μας εἰς σημεῖον κατοχῆς· φρόντισε τώρα νὰ μᾶς δώσῃς φαγί, ἢ κάλλιον νὰ προστοιμάσῃς ὀλίγα οὐάρια διὰ δύο ἄνδρας, καθὼς βλέπεις, καὶ ἡ φιὰλή τὸ κρασί σου νὰ ἦναι ἄδολο, ἂν δὲν θέλῃς νὰ ὀλιγοστεύσῃ τὸ ποίμνιον τῶν κορέων σου, τὸ ὁποῖον θὰ βόσκη, ἐνῶ ἡμεῖς θὰ κοιμώμεθα. Αὐτὰ εἶπομεν, καὶ ὁ χαριέστατος αὐτὸς ξενοδόχος μειδιά-

σας μόλι; φιλαρέσκως ἀπῆλθε μὲ τὴν πεποίθησιν, ὅτι μᾶς ὑπε-
χρέωσε.

Καὶ τῷ ὄντι μᾶς ὑπεχρέωσε! ἀλλὰ γενικὸς κανὼν μιᾶς νυκτός.

« Τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Κυρίου Τζελέπη εἶναι τὸ καλύτερον τοῦ Πειραιῶς, ἐνός μὲν ὑπάρχοντος δεύτερον. Ἐχει θεῖα φαγητὰ διὰ τὸν πεινῶντα, καὶ κλίνην διὰ τὸν κατάκατον ταξιδιώτην μαρτυρικὴν ».

Καὶ μίαν ἐξαίρεσιν, ὅμως, ἐπέτρεψάν μοι εἰς τὸν γενικὸν τοῦτον κανόνα.

« Τρῶρε μόνον ἐλθείς ὁπτοὺς, τοὺς ὑποίους ὁ ἴδιος ἡγούρασε, καὶ μὴ ρίπτεσαι εἰς τὴν κλίνην, ἃν δὲν αἰσθανθῇς, ἐνῶ κεκόνησεν τὴν πλήρη οἴνον γιάλην σου, ὅτι ἡ ὀροφή τοῦ ξενοδοχείου στρέ-
φεται.

— Καὶ τώρα, τί κάμνομεν; λέγω πρὸς τὸν φίλον ἐλίγον σκυ-
θρωπάζων, ὅταν ἐγερθέντες πολλὰ πρωῒ, ἴδομεν, ὅτι τὸ ἀτμοκίνη-
τον, τὸ ὁποῖον ἐμελλε νὰ μεταφέρῃ ἡμᾶς εἰς Καλαμάκιον, δὲν
εὐρίσκετο εἰς τὸν λιμένα εἰσέτι, ἐνῶ ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεώς του
προέβαινε.

Τώρα, διασκεδάζομεν, μοὶ ἀπεκρίθη ἀθωότατα. — Ἄς ζητήσω-
μεν καρῆ, καὶ ἀκολούθως βλέπομεν. Ἐννοεῖς ὅμως, ὅτι, ἐπειδὴ
ὁ σκοπὸς μας εἶναι νὰ διασκεδάσωμεν, πρέπει, πᾶν ὅ,τι ἤθελε μᾶς
παρουσιασθῇ νὰ τὸ ρίπτωμεν εἰς τὸν σάκκον τῆς διασκεδάσεως. Εἶδὲ
καὶ ἀρχίσωμεν, νὰ μελαγχολῶμεν, κάλλιον ἔχω νὰ στραφῶμεν ὀπίσω,
καθόσον μάλιστα εἴμεθα δύο.

Τὸ σπουδάζον ἦθος τοῦ φίλου μου, ἐννοεῖς, μὲ εἶχεν νὰ γελάσω
εἰς τὰ ἀξιώματά του αὐτά, καὶ τῇ ἀληθείᾳ τὰ ἡσπασθῇν ὥς ἂν ἐν
τῇ διασκεδάσει ὑπῆρχεν ἡ διασκεδάσις.

— ὦ! καλημέρα σας, κύριε Πρόεδρε, ἦτον ἡ πρώτη προσφώνησις
τὴν ὁποίαν ἀπῆλθονα ἅμα ἐξερχόμενος τοῦ ξενοδοχείου.

— Καλημέρα σας, κύριοι, καὶ διὰ ποῦ; εἴθε ταξειδιῶται;

— ὦ, βέβαια μέχρι Κορίνθου.

— Τότε λοιπὸν συνταξειδιῶται, ἀλλὰ τὸ ἀτμόπλοιον οὔτε φαί-
νεται, καὶ καθὼς καταλαμβάνω θὰ διημερεύσωμεν εἰς Πειραιᾶ, πλὴν
ὑπομονῆς. Καὶ ποῦ ὑπάγεται τώρα; ἂν μὲ συγχωρῇται νὰ σᾶς
ἐρωτήσω.

— Νὰ διασκεδάσωμεν, κύριε Πρόεδρε.

Ἰ; καλὴ ἰδέα — ma foi — ἀλλὰ πῶς;

Τότε ἐστράφη πρὸς τὸν φίλον μου, ὅστις ἐσύριζε μὲ τὰ χεῖλη,
τὸ θριαμβευτικὸν ἔσχα τοῦ μελοδράματος — Τροβατόρι — καὶ ἐστή-
ρηξεν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα ἀνυπόμονον.

(ἀκολουθεῖ).